

**การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก จังหวัดพัทลุง โดยใช้
คอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการสอนแบบปกติ**

นายสุทธิพงษ์ พูลแก้ว

รหัส 5814590007 การสอนภาษาอังกฤษ รุ่นที่ 3

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นวิจัยการเปรียบเทียบ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับกับวิธีการสอนอ่านแบบปกติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก จังหวัดพัทลุง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ประเภท คือ

- 1.สื่อการสอน แบ่งเป็น
 - 1.1 บทเรียนคอมพิวเตอร์
 - 1.2 การสอนแบบปกติ
- 2.แบบประเมินคุณภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์และบทเรียนสำเร็จรูป
- 3.แบบทดสอบวัดความรู้ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของกการวิจัย สมมติฐาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สรุปผลการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการเรียนรู้และความพึงพอใจทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก อำเภอควนขนุน จังหวัดพัทลุง ที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการเรียนแบบปกติโดยมีกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 30 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สรุปได้ดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย หลังจากนั้นจับสลากแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 30 คน เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มการทดลองและกลุ่มควบคุม โดยกลุ่มทดลองเรียนซ่อมเสริมจากบทเรียนคอมพิวเตอร์ และกลุ่มควบคุมเรียนซ่อมเสริมการเรียนแบบปกติ ใช้ระยะเวลาในการทดลอง รวมทั้งสิ้น 4 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวมเวลาที่ทดลองทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

การทดลองครั้งที่ 1 เพื่อหาข้อบกพร่องของบทเรียนผู้วิจัยโดยการขำบทเรียนคอมพิวเตอร์และบทเรียนแบบปกติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน ทดลองกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 1 กลุ่ม และทดลองกับการเรียนแบบปกติ 1 กลุ่ม อธิบายถึงวัตถุประสงค์และวิธีเรียนอย่างละเอียด และจับเวลาในการเรียน เมื่อทดลองเรียบร้อยแล้วสัมภาษณ์นักเรียน เพื่อหาข้อบกพร่องของบทเรียนคอมพิวเตอร์และการเรียนแบบปกติเพื่อนำมาแก้ไข

การทดลองครั้งที่ 2 นำบทเรียนคอมพิวเตอร์และบทเรียนในการเรียนแบบปกติที่ปรับปรุงแก้ไขจากการทดลองครั้งที่ 1 ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน เพื่อทดลองกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอน 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน และทดลองกับบทเรียนในการเรียนแบบปกติ 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน พร้อมกับอธิบายการสอนอย่างละเอียดเพื่อใช้ในการซ่อมเสริมทั้ง 2 แบบ ไปหาแนวโน้มนำเพื่อการหาประสิทธิภาพของนักเรียน

การทดลองครั้งที่ 3 นำสื่อสอนซ่อมเสริมทั้ง 2 แบบ ที่ผู้วิจัยปรับปรุงและแก้ไขจากผลการทดลองครั้งที่ 1 และการทดลองครั้งที่ 2 โดยการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมเกาะหมาก 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน ทดลองกับคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนแบบปกติ

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลได้ดังนี้

ผลความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

การอภิปรายผล

ผลความสามารถทางการอ่านของนักเรียนที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่านักเรียนที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผ่านเกณฑ์ประเมิน (ร้อยละ 50) เป็นร้อยละ 89 นักเรียนที่เรียนโดยการเรียนการสอนแบบปกติ มีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 35 จากข้อมูลดังกล่าวจะสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่เรียนโดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ผ่านเกณฑ์ประเมินมากกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยการเรียนแบบปกติ การที่ผลวิจัยออกมาเช่นนี้ นั้น อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ ดังนี้

รูปแบบการนำเสนอบทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนนำเสนอสิ่งเร้าที่น่าสนใจ ชวนให้ติดตาม เช่น มีสีสันของภาพกราฟฟิก เสียงดนตรี การเน้นข้อความและตัวอักษรที่สวยงามเป็น 3 มิติ เป็นต้น สร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียน และการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ บทเรียนออกแบบเป็นขั้นตอนอย่างมีระบบ เริ่มจากการเริ่มต้นใช้งานมีการเข้าถึงทะเบียน กำหนดชื่อของผู้เรียน เพื่อเก็บข้อมูลไว้ประมวลผล และนอกจากนี้ก็มีคำถาม โดยแบ่งเป็นบทเรียน 5 เรื่อง 5 หน่วยการเรียนรู้

บทเรียนมีความยืดหยุ่น ผู้เรียนสามารถควบคุมเนื้อหาเลือกลำดับก่อนหลัง ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับบทเรียนนั้นคือ เมื่อผู้เรียนเลือกตัวเลือกบทเรียนจะให้ผลย้อนโดยทันที ว่าคำตอบที่เลือกถูกหรือผิด รูปแบบการนำเสนอเป็นสิ่งที่ใหม่สำหรับผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจ กระตือรือร้น และกระตุ้นให้สนใจเนื้อหาบทเรียน

รูปแบบการนำเสนอบทเรียนแบบปกติ เป็นขั้นตอนเรียบง่าย โดยเริ่มจากการให้ผู้เรียนเขียนชื่อ สกุลลงกระดาษคำตอบ มีการแนะนำการใช้บทเรียน เข้าสู่บทเรียนโดยจัดทำในรูปแบบเอกสารสิ่งพิมพ์เป็นเล่ม โดยผู้เรียนเลือกที่จะอ่านเล่มใดก่อนได้ตามความพึงพอใจ การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับบทเรียนทำได้น้อย และเป็นเอกสารประกอบการเรียนแบบทั่วไป

รูปแบบการนำเสนอที่ทำให้เข้าใจง่าย สามารถสร้างความแรงบันดาลใจและความสนใจ ทำให้พฤติกรรมการเรียนรู้และการตอบสนองของผู้เรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีมากกว่าผู้เรียนที่เรียนโดยการเรียนการสอนแบบปกติ ด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเป็นสื่อเทคโนโลยี รูปแบบการนำเสนอและกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ ชวนติดตามมากกว่าการเรียนแบบปกติ ด้วยข้อจำกัดของบทเรียนการเรียนแบบปกติไม่สามารถทำได้เหมือนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน จึงดึงดูดความสนใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนได้ดีกว่าการเรียนการสอนแบบปกติ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงานอาชีพ การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ดี นักเรียนจะต้อง มีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติและลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษา จึงควรจัดกิจกรรมให้หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษาและกิจกรรมการฝึกการเรียนรู้วิธีเรียนภาษาด้วยตนเอง □ ควบคุมไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นนักเรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner – Dependence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) โดยใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนสาระการเรียนรู้อื่นๆ ในการศึกษาต่อ รวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษา, ๒๕๔๔ : ๑)

-แกแอล ซินน์ (K.L. Zimm. 1976 : 28) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึงการใช้ คอมพิวเตอร์แสดงการฝึกฝน ฝึกหัดแบบฝึกหัดและบทบทวนลำดับบทเรียนให้แก่ นักเรียนและบางส่วนที่ช่วยนักเรียนในด้านการโต้ตอบเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียน การสอน”

-พรีนิส (Prenis. 1977 : 20) ได้ให้ความหมายว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง คอมพิวเตอร์ ที่ช่วยทำให้นักเรียนเรียนรู้รายวิชาไปทีละขั้นตอน โดยขณะที่มีการเรียนการสอนที่ขึ้นอยู่กับคำตอบของนักเรียนนั้น คอมพิวเตอร์จะทำหน้าที่ ถามคำถามให้ คอมพิวเตอร์สามารถย้อนกลับไปสู่ราย ละเอียดที่ผ่านมาแล้วได้ หรือ สามารถให้การฝึกฝนซ้ำให้แก่ นักเรียนได้

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (กระทรวง ศึกษาธิการ .2528: 1) ได้ให้ความหมายได้ดังนี้ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน หมายถึง การนำ คอมพิวเตอร์มาช่วยสอนวิชาต่าง ๆ ให้มนุษย์ โดยการนำเนื้อหาวิชาและลำดับวิธีการ สอนมาบันทึกเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ใช้ช่วยสอน โดยให้เครื่องกับผู้เรียนโต้ตอบ กันเอง ทั้งนี้จะรวมถึงการสอนให้ผู้รู้จักเขียนโปรแกรมสั่งงานคอมพิวเตอร์ แต่ไม่รวมถึงการสอนคนให้รู้จักวิธีใช้คอมพิวเตอร์หรือรู้ว่าคอมพิวเตอร์เป็น อย่างไร คอมพิวเตอร์จึงเป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ครูนำมาใช้เป็น สื่อในการสอน

ยีน กูว์รเวอร์ธ (2531 : 120-129) ได้กล่าวถึงคอมพิวเตอร์ช่วยสอน คือ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ที่ได้นำเนื้อหา วิชาและลำดับวิธีการสอนมาบันทึกเก็บไว้ คอมพิวเตอร์จะช่วยนำบทเรียนที่เตรียมไว้ อย่างเป็น ระบบมาเสนอในรูปแบบที่เหมาะสมสำหรับ นักเรียน แต่ละคน

พวงเพชร วัชรรัตน์พงศ์ (2526 :16) ได้กล่าวไว้ว่า คอมพิวเตอร์ช่วยสอน คือการนำเอา คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยครูในการเรียนการสอน นักเรียนเรียนรู้เนื้อหา บทเรียน และฝึกฝนทักษะจาก คอมพิวเตอร์ แทนที่จะเรียนจากครูในบางวิชา บางบทเรียน การเรียนการสอนกับคอมพิวเตอร์จะถูก ดำเนินไปเป็นระบบ คอมพิวเตอร์จะสามารถชี้ที่ผิดของนักเรียนได้ เมื่อนักเรียน กระทำผิดขั้นตอน และคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนการสอนยังเป็นเครื่องมือที่ช่วย สนองความแตกต่างของ ความสามารถระหว่างบุคคลของนักเรียนได้อีกด้วย

จะเห็นได้ว่านักเรียนที่เรียน โดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่เรียนการเรียนแบบปกติ และผ่านเกณฑ์การประเมินมากกว่านักเรียนที่ เรียนโดยบทเรียนปกติ เพราะมีสิ่งเร้าดึงดูด น่าสนใจ ชวนติดตาม และเกิดการกระตุ้นผู้เรียนให้ สนใจในบทเรียนมากกว่าการเรียนแบบปกติ

ข้อเสนอแนะ

1. จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ทั้งคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนแบบปกติ สามารถสร้างแรงจูงใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ แต่ด้วยข้อจำกัดของ คอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังมีข้อจำกัด คือ ต้องอาศัยผู้ชำนาญด้านโปรแกรมคอมพิวเตอร์ต้องใช้เวลา ใช้ทุนในการสร้างสูง ส่วนการเรียนแบบปกติบุคคลทั่วไปก็สร้างได้ ทั้งนี้ เพื่อท่านจะได้ใช้เป็น ข้อมูลในการพิจารณาเลือกสื่อที่เหมาะสม คุ้มทุน และผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะได้รับ

2. หวังคอมพิวเตอร์ช่วยสอนและการเรียนแบบปกติ เป็นสื่อการเรียนรู้ศึกษาด้วยตนเองที่ดี สามารถถ่ายทอดองค์ความรู้ไปสู่ผู้เรียนได้ และยังฝึกให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบอีกด้วย แต่ไม่สามารถใช้แทนผู้สอนได้ แต่ผู้สอนต้องมีการตรวจสอบและติดตามผลความก้าวหน้าของผู้เรียน

3. ด้วยข้อจำกัดในกระบวนการสร้าง อีกทั้งความก้าวหน้าและวิวัฒนาการของเทคโนโลยีสมัยใหม่เกิดขึ้นเรื่อยๆ ควรมองหาแหล่งให้บริการสื่อการสอนบ้าง เพื่อประโยชน์ความคุ้มค่า

4. ควรสร้างบทเรียนด้วยตนเองในรูปแบบอื่นๆ บ้าง เช่น ชุดการสอน บทเรียนหน้าเดียว หนังสือเล่มเล็ก นิตยสาร และอื่นๆ

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.กระทรวงศึกษาธิการ.กรมวิชาการ. (2544). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา : เรียนรู้ด้วยตนเองกรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครุสภา ลาดพร้าว

----- (2544). สารและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

----- (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กุศยา แสงเดช. (2545). ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครู ประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม่ค.

เฉลิมวศรี พิบุลชล. (2545). โครงการภาษาอังกฤษกับเด็ก. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.

ชัยพร วิชาวุธ. (2520). ความจำมนุษย์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์.

ถวิล ชาราโกชน์; และ ศรีณย์ ดำริสุข. (2541). จิตวิทยาทั่วไป. ปทุมธานี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี.

ทวี ท่อแก้ว. (2527). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ธัญญา บุญพลวสุ; และคนอื่นๆ. (2534). จิตวิทยาเบื้องต้น. ขอนแก่น: ภาควิชาจิตวิทยาการคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธีรนนท์ ตานนท์. (2542). การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ : ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4โดยโครงการ. รายงานวิจัย.ร้อยเอ็ด: สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด.

นาดยา หิรัญสถิตพร. (2537). ปัญหาด้านคำศัพท์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นภดล นพไชสง. (2536). ผลการใช้เทคนิคช่วยจำแบบเชื่อมโยงลูกโซ่ในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

นันทพร คชศิริพงษ์. (2526). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ.ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.ถ่ายเอกสาร.